

BAŞÖRTÜME, YÖNELİMİME, GİYİMİME, KONSERİME, DÜŞÜNCEME KARIŞMA!

İRANLI KADINLAR YOL GÖSTERİYOR

ÖZGÜRLÜK İSTİYORUZ!

BAŞÖRTÜSÜ, LGBTİ+ HAKLARI, DEMOKRASİ VE ÖZGÜRLÜK

Kılıçdaroğlu'nun gündeme getirdiği başörtüsü tartışmasının iki yanı var: Birisi, iktidar blokunun yaşadığı panik. Diğeri ise sol ve "daha da" sol muhalefetin yaşadığı kafa karışıklığı.

Öncelikle, Kılıçdaroğlu, sadece başörtüsünü değil, kadın özgürlüğünü gündeme getirdi. Kılıçdaroğlu, attığı adımın dinamiklerini kavrayanlar açısından açıklamak zorunda olmadığı bir şeyi tane tane anlatmaya zorlandı ve "Bir yarayı kesin olarak kapatmak için yaptım. Teklif sadece başörtüsüyle de ilgili değil... Biz kadının kılık-kıyafetinin siyasetin konusu olmaktan, üzerinde siyaset yapılan alan olmaktan çıkarılmasını istiyoruz. Siyasi olarak istismar edilmesini istemiyoruz," dedi.

Gerçekten de CHP'nin önermesine ve resmi gerekçelerine bakan birisi hurafelerle uğraşmaz ve atılan adımın özünü kavrayabilirdi.

CHP'nin sunduğu teklif maddesi şöyle: "MADDE 1- Kamu kurum ve kuruluşlarında istihdam edilen ve kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşları ile üst kuruluşlarına bağlı olarak bir mesleği icra eden kadınlar, yürüttükleri mesleğin icrası kapsamında giyilmesi gerekli cübbe, önlük, üniforma vb. dışında kıyafet giymek ya da giymemek gibi temel hak ve özgürlükleri ihlal edecek biçimde herhangi bir zorlamaya tabi tutulamaz."

Burada, "giymek ya da giymemek gibi temel hak ve özgürlükleri ihlal edecek biçimde herhangi bir zorlamaya tabi tutulamaz" diyor.

Kaldı ki, bugün halkın ezici çoğunluğunun zihninde çözülmüş de olsa bir sorun alanını yasal açıdan geri dönü-

şü olmayacak şekilde ele almanın demokratik bir adım olduğunu görmek lazım. Metropoll araştırmasına göre, bugün "toplumun yaşamları ile ilgili giderek endişeleri artan kesimi kamunun en uç kesimine kadar yerleşen dindar ve başörtülüler değil modern, seküler ve modern muhafazakar fertleridir. Ve bu endişe giderek artmaktadır." Ama aynı şirket, geçen sene de "Seçmenin üçte biri, AKP'lilerin %71'i CHP+İYİ Parti iktidara gelirse 'dindarlar baskı görür' diyor" sonucuna varmıştı.

Kılıçdaroğlu'nun önerisi her iki sonuç arasında bir köprü vazifesi de görüyor.

Yetmez ama...

Kılıçdaroğlu'na birçok eleştiri getirebiliriz helalleşme bağlamında başörtüsü konusunda adım atarken, örneğin Kürt sorununda kaplumbağa hızıyla hareket etmesi, 6'lı Masa içinde HDP'den daha az oy almasına rağmen korucu başlarının sözcülüğünü yapanların basıncının ana muhalefetin sınırlarını belirlemesi gibi konular or-

tada duruyor.

Başörtüsü konusunu da içeren somut adım önerisi, örneğin anadilde eğitim gibi alanlarda somut adımların atılması önerisiyle el ele gidebilir.

İktidar köşeye sıkışırken

Başörtüsü sorunu olarak ele alınan mesele, elbette Türkiye'de özellikle İstanbul Sözleşmesi'nden çıkarak kadın haklarında ne kadar geri adımlar atabileceğini gösteren iktidarın gözünü net bir şekilde diktiği kadın özgürlüğünün şiddetle kısıtlandığı dönemde gündeme geldi bir kez daha. Bu, "Şimdi Kılıçdaroğlu bunu da nereden çıkarttı" serzenişlerine neden oldu. Oysa bu adım ne İstanbul Sözleşmesi için mücadele etmeyi zorlaştırıyor, ne kadın özgürlüğünün baskı altına alınmasına karşı mücadeleyi bulandırıyor. Tersine, kullanmasını bilen açısından çok önemli bir demokratik hamle bu.

İktidar bloku sadece geçmişte başörtüsü özgürlüğünün karşısında kimin durduğunu tartışmaya çalışıyor. Oysa bugün tüm özgürlükler dahil kadınların özgürlüğünü adım adım kısıtlayan da mevcut iktidar blokudur.

Başörtüsünü tartışırken gündeme getirdikleri yeni düzenlemelere bakınca, başörtüsü özgürlüğünü de başörtüsü takmasına rağmen ciplenen kadınların haklarını da başörtülü olmayan kadınların özgürlük mücadelesini de aynı anda savunanlara karşı aşırı sağcı iktidar blokunun sıkışmış olduğu teşhir oluyor.

Erdoğan-Bahçeli iktidarının aklına ilk gelen, "başörtüsünü anayasaya dahil edelim ama yetmez, aileyi de koruyan bir düzenleme yapalım" demek oldu.

DEMOKRATİK TALEPLER SIRAYA KONULAMAZ

Başörtüsü tartışmasının Türkiye'de gündeme gelmesi, İran'da kadınların başını çektiği ve bir dip dalgası halini alan isyanlarla aynı zamana rastladı.

İran'da başörtüsünü atan kadınların özgürlük mücadelesi, giderek, tüm düzeylerde hem kadınlar hem de toplumun tüm ezilenlerinin özgürlük mücadelesi haline alarak sürüyor. Bunu, Türkiye'de bazı ulusalcılar, "İran bize doğru koşarken biz neden şimdi geriye doğru gidip başörtüsünü gündeme getiriyoruz" tartışması için kullandı.

İran'da kadınlar başlarını örtüp örtmeyeceklerine kimsenin karışmasını istemiyorlar. İran'da zorla başının örtülmesine karşı özgürlüğünü savunmakla Türkiye'de bir dönem kamusal alanda zorla başının açılmasına karşı olmak bir ve aynı özgürlük talebinin veçheleridir.

Başörtüsünü zorunlu kılanlara karşı mücadele başını açma mücadelesi de-

ğil, başörtüsünü yasaklayanlara karşı mücadele de başını örtme mücadelesi değil: Özgürlük mücadelesi.

Bir diğer itiraz da şöyle; asıl sorunumuz açlık, ev kiralari ve ekonomik krizken nereden çıktı bu başörtüsü tartışması.

Yıllar önce demokrasi alanındaki bir dizi tartışma "Ayşe teyzenin umurunda mı?" diyerek ele alınırdı. Bununla, işçilerin emekçilerin kendi asli sorunları varken böyle kimlik ve demokrasi alanına ait olan sorunların sınıfsal odağı kaydırıldığını kastediyorlardı. Oysa işçi sınıfı açısından ekonomik mücadeleyle politik mücadele arasında bir Çin seddi olmadığı gibi, genel demokratik taleplerin kazanılması, ekonomik mücadelenin içinde mayalanacağı zeminlerin güçlenmesi anlamına gelir.

Bu yüzden hem özgürlükleri hem de ekonomik haklarımızı aynı anda savunuyoruz.

KUTSAL OLAN AİLE DEĞİL, TEMEL HAKLARIMIZ

AKP yöneticileri, her zamanki gibi, bir özgürlüğü savunup durduğu yerde duramıyor. Özgürlük ima eden bir adımın yanına mutlaka özgürlüğü kısıtlayan bir öneri ekliyorlar.

Erdoğan'ın son kabine toplantısı ardından yaptığı konuşmasında Ailenin koruması, LGBTİ+'lara ve kadınlara yönelik baskıların bir parçası (boşanmanın zorlaştırılması, nafaka, kadın ve erkek iki cins vurgusu). Bunun kadınların bir dönem özgürlük direnişinin simgesi olan başörtüsü özgürlüğünün yasal garanti altına alınmasıyla hiçbir ilgisi yok. Bu, Kılıçdaroğlu'nun önerisi karşısında şaşkınlık yaşayan iktidarın, elindeki sağcı aile savunusu kartını ortaya sürerek tartışmayı bulandırma girişimi.

Kadın özgürlüğüyle, kadınların ve cinsel yönelimlerin baskı altına alınması anlamına gelen AKP-MHP'nin aile kutsaması torba yasa tarzında ele alınmaya çalışıyor. Böylece torba yasayla başörtüsü özgürlüğü yasal güvence altına alınırken LGBTİ+ ve kadınların hakları aile savunusu ve genel ahlak kuralları propagandası altında yok edilecek.

Bir özgürlüğü savunuyormuş gibi yapıp başka özgürlükleri kısıtlamalarına izin veremeyeceğiz.

ÜCRETLER ÜÇ AYDA BİR, ENFLASYON ORANINDA ARTIRILSIN

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), enflasyonun Eylül ayında yüzde 84'e yükseldiğini açıkladı. Bağımsız araştırmacılar grubu ENAG'a göre enflasyon yüzde 187 oldu. Gerçek enflasyon rakamının ENAG'ın açıkladığı rakam olduğunu elbette hepimiz biliyoruz.

Türk-İş'e göre, dört kişilik ailenin aylık sınırı 7 bin 245 TL, yoksulluk sınırı ise 23 bin 600 TL oldu, gıda fiyatları yüzde 130 arttı.

Geçen yıl Eylül ayında asgari ücret 2 bin 825 TL iken aylık sınırı 3 bin 50 lira idi. Yani asgari ücret aylık sınırının yüzde 92'si kadardı. Bu yıl asgari ücrette 2 kez zam yapıldı 5 bin 500 lira oldu. Buna rağmen asgari ücret 7 bin 245 TL'lik aylık sınırının ancak yüzde 68'i kadar olabildi.

İki milyon kişi, en düşük emekli maaşı olan 3 bin 500 lirayı, 8 milyon kişi ise 5 bin 500 liralık asgari ücreti alıyor. Aileleri ile birlikte en az 25 milyon kişi 7 bin 245 liralık aylık sınırının, 51 milyon kişi de 23 bin liralık yoksulluk sınırının altında yaşıyor.

Enflasyon yoksullaştırır, yüksek enflasyon çok daha hızlı yoksullaştırır.

TÜİK'in ve ENAG'ın açıkladığı tüketici fiyat enflasyonu rakamları, yoksullaşmanın hızla derinleştiğini gösteriyor.

Enflasyona karşı bir miktar korunmak için, ücretlerin en geç üç ayda bir gerçek enflasyona göre artırılması gerekir.

CEMEVLERİNİN DEVLETE BAĞLANMASI KABUL EDİLEMEZ

Cumhurbaşkanı Erdoğan, Kültür ve Cemevleri Başkanlığı kurulacağını söyledi. Şimdiye kadar cemevlerini ibadethane olarak kabul etmeye yanaşmayan, 20 yıldır Alevi çalıştayları yapan ama Aleviliğin inanç sistemi olarak kabul edilmesi noktasında en ufak adım atmayan Erdoğan, 2023 seçimlerine doğru Alevi açılımı yapmaya çalışıyor. Ama atılan adımda yine cemevleri için ibadethane statüsü yok.

AKP iktidarına göre cemevleri kültürel ve turistik bir olgu.

Alevi örgütleri ve önderleri ise bu kararın kabul edilebilir olmadığını açıkladılar.

Çeşitli araştırmalara göre, Türkiye'de nüfusun yaklaşık 12 milyonu, yani yüzde 15'i Alevi. Alevi Bektaşî Federasyonu'na göre ise Türkiye'de tahmini 20 milyon, Avrupa'da ise 1 milyon Alevi yaşıyor.

Türkiye'de Alevilerin ibadet yeri olarak yaklaşık 2 bin ce-

mevi faal durumda bulunuyor. Cemevleri tamamen halkın veya yerel yönetimlerin katkıları ile oluşturuluyor, bütün masrafları Aleviler tarafından karşılanıyor. Erdoğan'ın bu teklifi ile cemevleri Kültür ve Turizm Bakanlığına bağlanacak, cemevlerinde devletin maaşlı elemanları

çalışacak. Alevi önderleri, bakanlığa bağlı bir inanç sisteminin asla söz konusu olmayacağını, Aleviliği devletleştirmenin kabul edilmeyeceğini belirttiler. Devlet bütçesinden maaş veya para almak istemediklerini, "inançları için inananların harcama yapması gerektiğini" açıkladılar.

Diyanet İşleri Başkanlığının kapatılması, Aleviler başta olmak üzere bütün inanç sistemlerinin hak taleplerinin, eşit yurttaşlık temelinde Anayasal güvence altına alınması, parasal giderlerinin ise inanç sahipleri tarafından karşılanması en doğru yol.

İSTANBUL'UN 8 İLÇESİ GÖÇMENLERE KAPATILDI

Süleyman Soylu, İstanbul'da 8 ilçenin daha ikamet izinlerine kapatıldığını, yeni yabancı kaydı yapılmayacağını açıkladı, "Küçükçekmece, Başakşehir, Bağcılar, Avcılar, Bahçelievler, Sultangazi, Esenler ve Zeytinburnu, İstanbul'da geçici korumaya zaten kapalıydı, tüm yabancı ikamet izinlerine kapandı" dedi; "Yani artık bu ilçelerde yeni bir yabancı kaydı yapılmayacak. Böylece Esenyurt ve Fatih'le beraber 10 ilçe bundan sonra gelebilecek yabancı oturmuna, ikamete kapalıdır."

AKP-MHP iktidarı, 31 Mart 2019 yerel seçimlerindeki yenilgisinin sorumluluğunu göçmenlere yüklemeye başladığından beri göçmen düşmanı politikalarına hız verdi. Geçen yıl Anka-

ra Altındağ'da meydana gelen ırkçı saldırılar sonrası Altındağ ilçesinin yabancı kayıtlarına kapatılması ile başlayan uygulama giderek genişliyor. Bugün itibarı ile Türkiye'de 75 ilçe ve 1200 mahalle yabancı kaydına kapatılmış oldu.

Bu, o mahallelerde oturan göçmenlerin evlerinden çıkmak zorunda kaldıkları anda tekrar aynı mahallelerde ev tutamayacakları anlamına geliyor. İş, okulu, arkadaşları o mahallede olmasına ve zamanında buraya yerleşmesi için izin verilmiş olmasına rağmen, göçmenlerin mahalleden sürgün edilmek istenmeleri anlamına geliyor.

Hükümetin ve muhalefetin el birliği ile yürüttükleri göçmen düşmanı politikalara karşı "hepimiz göçmeniz" demeye, göçmenlerle dayanışma içinde olmaya devam edeceğiz.

BARIŞTAN YANA
Yıldız Önen

GÖÇMEN ÇOCUKLAR NEREDE?

Geçtiğimiz hafta yayınlanan bir haber, öylece okunup geçildi. Aynı anda birden çok mecrada okuma fırsatı bulduğumuz haberin üzerinin örtülmesine izin vermemek gerekiyor. Haber şuydu:

"Avrupa İstatistik Ofisi'nin (Eurostat) verilerine göre Temmuz ayında, Avrupa genelinde 2 bin çocuk sığınmacı 'ortadan kayboldu'."

Evet, yanlış okumuyorsunuz.

2 bin çocuk sığınmacıdan haber alınamıyor.

Yoklar.

Aileleri perişan. Sığındıkları ülkede ayakta kalmaya çalışırken çocuklarını bulma çabaları bütünüyle sınırlanıyor.

BBC'deki bir habere göre, aileleri olmadan, zorunlu olarak göçmen kafilerine katılan reşit olmayan çocukların nereye gittikleri ve akıbetleri konusunda yeterli bir denetim yok. Hollandalı kamu yayıncısı, Avrupa'da refakatsiz çocuk sığınmacı sayısının artmaya devam

ettiğini bildirdi. Temmuz ayında, Avrupa Birliği'nde 2 bin çocuk sığınmacı, iltica başvurusundan sonra haber vermeden kampları terk ederek, kayıplara karıştı. Bu çocukların başlarına ne geldiği bilinmiyor, büyük bir bölümünün insan tacirlerinin eline düştüğü tahmin ediliyor.

Sadece çocuklar değil elbette. Her gün göçmen katliamına dair haberlere tanık oluyoruz. Polonyalı sınır görevlisi bir asker Belarus Soruşturma Komitesi'nin göçmenlerle ilgili başlattığı soruşturmaya dahil oldu ve geçtiğimiz yılın aralık ayında Polonya-Belarus sınırında göçmenlere sert müdahale sırasında 240 göçmenin öldürüldüğünü açıkladı.

Yunanistan'da Meriç nehrine itelenen, Türkiye'de yalana dayalı bir nefret kampanyasının odağı haline getirilip dışlanan, saldırıya uğrayan ve öldürülen, sınırlarda polisler tarafından sopalarla dövülen göçmenler artık küresel bir olgu durumunda.

Uluslararası Göç Örgütü (IOM), 2020 Dünya Göç Raporuna göre, 2019 yılında 26 milyon insan şiddet ve çatışma nedeniyle uluslararası göçe zorlandı, 55 milyon insan ise yaşadığı ülkenin içinde pandemi, afetler, çatışmalar ve şiddet nedeniyle yer değiştirdi/göç etmek zorunda kaldı.

Bu küresel olgu, küresel bir dayanışmayla ele alınabilir

ve ancak böyle bir dayanışma göçmenleri devletlerin ve ırkçı odakların şiddetinden koruyabilir.

Küresel antikapitalist hareket uzun süre önce "küresel düşün yerel örgütlen" perspektifiyle ABD'nin Irak işgaline ve şirketlerin açgözlülüğüne karşı büyük bir dünya hareketi inşa etmişti. Şimdi de küresel dayanışmayı güçlendirmenin yolunun yerel dayanışmayı inşa etmekten geçtiğini bilenler hızla yan yana gelmeli.

Göçmen çocukları, göçmen kadınları, tüm göçmenleri sadece mağdurlar değil, göç ettikleri ülkenin tüm yurttaşlarıyla eşit haklara sahip aktif üyeleri olarak gören ve özel koruyucu yasaların çıkartılmasını hedefleyen bir mücadeleye ihtiyaç var.

Göçmen dayanışmasını politik mücadelenin asli konusu olarak görmeyenler yanılıyor. Göçmen dayanışması kitleleşemezse, meydan ırkçılara bırakılırsa, merkez politikacılara güvenmeye devam edilirse neler olabileceğini İsveç, İtalya ve Trump örnekleri gösterdi, gösteriyor. Göçmenleri sınıf kardeşi olarak görmeyen bir işçi sınıfı mücadelesi bu hatanın bedelini faşistlerin yükselişi olarak ödemek zorunda. Geçtiğimiz yıllarda Yunanistan'da yeni dönemin Nazilerine karşı mücadeleyle göçmen dayanışmasını birleştirenler, bu ırkçı partinin kapatılmasını sağlayan yığınsal bir hareket inşa ettiler. Alınması gereken örnek Yunanistan'da duruyor.

YUNANİSTAN'DA ÖĞRENCİLER YENİ BİR MÜCADELE DALGASI BAŞLATTI

İşçi Dayanışması gazetesinden Stelios Mich anlatıyor.

Yunanistan'da devlet üniversitelerinin yeni eğitim ve öğretim yılı, öğrenci hareketinin büyük mücadelesiyle başladı.

Hükümet, Eylül ayı başlarında, sınav döneminin ilk gününde, yeni bir polis gücü olarak tasarlanan Üniversite Polisi'ni hayata geçirmeye çalıştı. Öğrencilerin ve üniversite çalışanlarının bundan bir ay kadar sonra başlayan kesintisiz mücadelesinde bir yandan protestolar gerçekleştiriliyor, diğer taraftan polisün üniversitelere girmesini engellemek için her gün ana girişlere abluka uygulanıyor. Öğrenci mücadelesi, hükümetin geri çekilmesini ve şimdilik bir Üniversite Polis Birliği kurma çabalarına geçici olarak ara vermesini sağladı.

Sağcı Miçotakis hükümeti için, öğrenci hareketine ve gençliğin özgürlüklerine yönelik bu saldırılar, Yeni Demokrasi'nin seçildiği ilk günden bu yana uygulamaya geçirilmeye çalışılan temel politikalarından biridir. Nitekim, seçimleri kazandıkları 2019 yazında gündeme gelen ilk yasalardan biri de polisün üniversitelere girmesini yasaklayan üniversite dokunulmazlığının kaldırılması olmuştur.

Bu yasak, öğrenci hareketinin, diktatörlüğün 70'lerdeki çöküşünden bu yana gerçekleşmiş başlıca kazanımlarından biri olarak görülüyordu. O zamandan bugüne ve bunu takip eden on yıllar boyunca,

Atina Üniversitesi öğrencileri, Üniversite Polisi'nin içeri girmesine engel olmak için kapıyı tutuyor.

üniversiteler radikal fikirlerin, sendikacılığın ve gençliğin politize olmasının önünü açan güvenli bir yuva sunmaya devam ettiler. Tüm bu yıllar boyunca öğrenci hareketleri de büyüdü ve bu sayede antikapitalist sol, üniversitelerdeki gücünü korumaya devam etti.

Miçotakis, neoliberal saldırılarını rahatça gerçekleştirebilmek için önce buraya müdahale etmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Önceki yıllarda işçi hareketi için birçok kez ilham kaynağı olduğu kanıtlanan öğrenci direnişini durdurmak zorundaydı ki planları başarıya ulaşabilirdi. Üstelik bir de devlet üniversitelerini özelleştire-

rek neoliberal dönüşüme uğratmayı hedefleyen bir saldırı planı daha vardı.

Sonuçta, Şubat 2021'de mecliste oylanan bir yasayla yeni bir Üniversite Polisi kurmaya karar verdiler. Ve o zamandan bu yana, büyük bir öğrenci direnişisiyle engelleniyorlar.

Geçtiğimiz hafta sınav dönemini geride bırakan üniversiteler şimdi yeniden derslere başlamaya hazırlanırken kampüsler de bu hükümete karşı bir zafer daha kazanmayı başaran öğrencilerle dolup taşı. Mücadele durmuyor, çünkü hükümet bu saldırı planlarından vazgeçmeyi düşünmüyor.

Öte yandan, Yunanistan'da önümüzdeki aylara yayılması planlanan yoğun bir eylem takvimi de mevcut.

İşçi sendikaları 9 Kasım'da genel greve gideceklerini duyurdular ve sağlık çalışanları sendikaları da 20 Ekim için yeni bir grev çağrısı yaptı.

SEK (Sosyalist İşçi Partisi) öğrencileri de öğrenci hareketinin sonraki adımlarını belirleyecek bir kampanya yürütüyor, işçi hareketiyle bir araya gelerek mücadele edecekleri yeni bir isyan dalgasını örgütlemek adına, öğrenci sendikaları meclislerini hayata geçirmeye çalışıyorlar.

15 EKİM'DE ULUSLARARASI İRKÇILIK KARŞITI KONFERANS TOPLANIYOR

İngiltere'deki İrkçılığa Karşı Ayağa Kalk (SUTR) kampanyası 15 Ekim Cumartesi günü uluslararası bir konferans düzenliyor.

Dünyanın dört bir yanından ırkçılık karşıtı aktivistleri bir araya getirecek olan konferans, aşırı sağın tüm dünyada ırkçılığı büyüttüğü ve faşist güçlerin çeşitli Avrupa ülkelerinde yeniden meclise gelme gücü kazandığı çok önemli bir zamanda gerçekleşiyor.

Bir yandan aşırı sağın dünya genelinde güç kazanmaya başladığına ve faşistlerin endişe verici yükselişini görüyor, diğer taraftan İngiltere'de Chris Kaba'nın polis tarafından öldürülmesi, Türkiye'de göçmenlere her koldan yöneltilen ırkçı saldırılar derken kurumsal ırkçılığın da giderek yükseldiğine tanık oluyoruz.

İtalya'da faşist Giorgia Meloni'nin başbakanlığa taşınması, Fransa'da Marine Le Pen'in, Jimmie Akesson liderliğindeki İsveç Demokratlarının seçim kazanmaları gibi örnekler ise tam anlamıyla bir uyarı sinyali. Bunlar, aşırı sağ tehdidini

hep orada olduğunu gösteriyor, bu tehdide karşı büyük bir mücadele örgütlememiz gerektiğini hatırlatıyorlar.

İngiltere'de gerçekleştirilecek olan konferans, ırkçılıkla nasıl mücadele edileceğini tartışmak adına, sendikacıları, Avrupa ve ABD'den aktivistleri bir araya getiriyor.

Konferanstaki oturumlar arasında, "Kurumsal İrkçılığa Direnmek", "#StopRwanda Hareketi İrkçi ve Düşmanca Ortama Karşı Yükseliyor", "Geçim Krizi: Birlik ve Dayanışma Zamanı - İrkçuların Bizi Bölmesine İzin Vermeyelim", "İrkçi ve Faşist Sağ Nasıl Durdururuz: Nefrete ve Bölünmeye Hayır" gibi bir dizi başlık altında konuşacak olan sosyalistler, aktivistler, kampanya sözcüleri, sendikacılar ve göçmen temsilcileri arasında İşçi Partisi Milletvekili Bell Ribeiro-Addy, İngiltere Eğitimciler Sendikası (NEU) Genel Sekreteri Kevin Courtney, Güney Afrikalı ırkçılık karşıtı ve çevre kampanyacı Trevor Ngwane gibi isimler de yer alacak.

İNGİLTERE'DE İSYAN BÜYÜYOR

"Artık Yeter" (Enough is Enough) hareketi ve Jeremy Corbyn'in "Barış ve Adalet Projesi" ile "Petrolü Durdurun" (Just Stop Oil) sivil direniş grubunun koalisyonu tarafından sokağa yapılan çağrıya, 1 Ekim'de ülke genelinde binlerce kişinin katıldığı kitlesel protestolarla yanıt verilmişti.

İşçi hareketi, iklim hareketi, savaş karşıtı hareket, ırkçılık karşıtı hareket, göçmen hareketi, kadın ve LGBTİ+ hareketlerini bir araya getiren bu büyük mücadele dalgası her geçen gün daha da büyümeye devam ediyor.

Posta işçileri, demiryolları işçileri, üniversite çalışanları derken, otobüs şoförlerinin ve sağlık çalışanlarının yeni grev duyurularıyla birlikte Ekim ayının tamamına yayılan bir grev takvimi duyuruldu.

Geçtiğimiz günlerde binlerce üniversite çalışanının, maaşlarının iyileştirilmesi talebiyle işini bırakması üzerine üniversite çalışanları da iki günlük grev kararı almıştı. Demiryolları işçileri ise dördüncü kez greve gideceklerini duyurdular.

AİLENİN GÜÇLENDİRİLMESİ DÜZENLEMESİ LGBTİ+LAR İÇİN NE ANLAMA GELİYOR?

Ankara Gökkuşluğu Aileleri Derneği Yönetim Kurulu Üyesi Atilla Dirim ve bir LGBTİ+ birey olan Ümran (29) ile aile tartışmaları hakkında röportaj yaptık.

Erdoğan, Kılıçdaroğlu'nun başörtüsüyle ilgili yasal düzenleme önerisine, ailenin güçlendirilmesi düzenlemesi teklifiyle karşılık verdi. Atilla, bu sizin için ne anlama geliyor?

Bunun LGBTİ+'lar üzerinde daha fazla baskı anlamına geleceğini düşünüyoruz. Bu konuda bir anayasa değişikliği çalışması yapıldığı söyleniyor, ancak henüz somut bir bilgiye sahip değiliz. Ama çocuklarımızın devletin her kademesinden saldırıya uğradığını, hedef gösterildiğini biliyoruz. Yapılacak anayasa değişikliğinin, çocuklarımızın varoluş hakkına yeni bir saldırı niteliği taşıyacağına şüphe yok.

Geçtiğimiz günlerde sanayi ve teknoloji bakanı bile bir firmayı LGBTİ+ karşıtı kararı nedeniyle tebrik etmişti.

Evet, bakanın bile aslında görev alanıyla hiç ilgisi olmayan bir konuda görüş bildirmesi, çocuklarımızın aileye zarar vereceğini söylemesi, cinsiyetsizlik ve 'LGBT' dayatması olduğunu söylemesi çok tuhaf. Zaten böyle bir şey de yok. Kimse kimseye – artık bundan ne

anlıyorlarsa – cinsiyetsizlik ve LGBTİ+ olmayı dayatmıyor. Aksine, devlet bütün kurumlarıyla ikili cinsiyet sistemini ve heteroseksizmi dayatıyor; bu çerçevenin dışında kalanları sapkın vs. ilan ediyor. Bakan kendi işine baksın. Aya gidileceğini söylüyordu. Onunla uğraşsın, çocuklarımızdan elini çeksin.

Aileler olarak örgütleniyorsunuz. Bu duruma karşı ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Biz her ne olursa olsun çocuklarımızın yanındayız. Şu anda iki derneğimiz var: Ankara'da Galader ve İstanbul'da Listag. Bunun dışında Antalya, İzmir, Denizli'de aile gruplarımız var. Daha fazla örgütlenmeye ve çocuklarımızın eşit, özgür ve onurlu bir yaşam taleplerini daha güçlü bir şekilde desteklemeye çalışıyoruz. Buradan çocukları LGBTİ+ olarak açılan bütün ebeveynlere derneklerimize katılma ve birlikte mücadele etme çağrısı yapıyoruz. Elbette sadece ebeveynler değil, adalet ve demokrasiden yana herkes LGBTİ+ hakları için mücadele etmelidir. LGBTİ+ hakları insan haklarıdır ve bir tek insan hakkının dahi ihlali, yarın yeni ihallerin kapısını açacaktır. Bugün çocuklarımızın varoluş hakkını ihlal edenlerin, yarın diğer hakları da ihlal edecekleri çok açık değil mi?

Merhaba Ümran. Son günlerdeki aile tartışmaları hakkındaki düşüncelerinizi öğrenmek istiyoruz.

Tartışmaları kıyısından köşesinden takip ettim. Açıkçası çok da merak etmiyorum. Her zamankinden farklı şeyler demiyorlar. Dedikleri 'sizden aile olmaz!'. Oysa bıraksalar çok güzel aile olacağız. (Gülüyor)

Ama aileye zarar veriyormuşsunuz?

Ne zarar vermesi? Ben kız arkadaşım-la aile kurmayı istiyorum. Yani bunu resmîyete dökmeyi istiyoruz. Çünkü bizi bunu yapmaya zorluyorlar. Düşünün, eşiniz hastanede ameliyat oluyor, birinci derecede akrabası olma-

dığınız için onu göremiyorsunuz, ya da yanında refakatçi kalamıyorsunuz. Bunun gibi bir sürü şey. Yoksa o verdikleri defterin meraklısı değiliz.

Yeni kanunda "aile kadın ve erkekten oluşur" ibaresinin yer alacağı tahmin ediliyor.

Yani bizim açımızdan değişen fazla bir şey olmayacak ama bunun için anayasa değişikliği dahi yapılması sinir bozucu tabii (Gülüyor). Ailenin kadın ve erkekten değil de birbirini seven iki insandan kurulmasının daha iyi olduğunu anladıkları gün çok şey değişecek zaten.

İRAN'DA REJİME MEYDAN OKUYAN İSYAN

Sosyalist İşçi sordu, Tahranlı sosyalist Sharif Amozgar yanıtladı.

Protestoları kim organize ediyor ve süreç nasıl geliyor? Ve neden Mahsa Amini'nin polis tarafından katledilmesinden sonra patladı?

Ekonomik taleplere odaklı diğer protestolara benzer şekilde bu isyanın da can alıcı özelliği, kendiliğinden gelişmesi ve örgütlenmemiş olmasıdır. Örgütsüzlüğü, muhalif partilerin, işçi sendikalarının ve diğer sivil toplum örgütlerinin maruz kaldığı yoğun baskısının bir sonucudur. Protestolardaki örgütlenme eksikliği ve açık bir siyasi gündemin olmayışı, onları devlet baskısına karşı daha da savunmasız kılıyor. İnsanlar genellikle akşam belirli saatlerde belirli sokaklarda toplanıp birilerinin gelip protestoyu başlatmasını bekliyorlar. Ve bunu, sokaklardaki şiddetli devlet baskısına rağmen yapıyorlar.

İsyanı destekleyen bazı sol gruplar veya partiler de var, ancak [rejimin tarafında duran] zengin medya kuruluşları kadar güçlü ve etkili değiller. Neyse ki, buna rağmen, protestocuların sağ siyasete (ve sol siyasete de) empati duyduğu söyleyemeyiz.

Çürüten orta sınıf ile işçi sınıfı arasındaki giderek artan eşitsizlik, temel ürünlerin fiyatlarında yüzde 50 ila 60 enflasyon, işsizlik ve düşük ücretler konusunda toplumda derin bir hayal kırıklığı var. Sağcıların hak, adalet ve ekonomik özgürlük, refah devleti veya servetin yeniden dağılımı hakkında söyleyebilecek bir şeyleri yok, bu talepleri gündeme getirecek değiller. Bu, ekonomik refahın yanı sıra kadın özgürlüğünü ve demokrasiyi isteyen isyanın sola sunduğu bir avantajdır.

Protestolar büyüdü, çünkü İran toplumu en az son beş yıldır bir patlamanın eşliğindeydi. On yıl süren bir ekonomik

durgunluğu yaşarken siyasi seçkinlerin umutsuz orta sınıfa ve giderek miltanlaşan işçi sınıfına karşı küstahça davrandığını gördük. Her an bir isyan patlayabilecek gibi görünüyordu. Mahsa Amini'nin ahlak polisi nezaretindeyken öldürülmesi, o barut fıçısına düşen kıvılcım oldu.

Protestolara kimler katılıyor? Gençler mi, çoğunlukla kadınlar mı, laik mi yoksa dindar bir profil mi var?

Burada üst orta sınıfın kendi içinde bile bir hoşnutsuzluk var. Bu, yalnızca ekonomik taleplere odaklanan ve yoksul işçi sınıfı mahallelerinde ortaya çıkan diğer protestolardan farklı. Protestocuların çoğunluğu, işsizlik, geçim krizi ve yükselen enflasyon yüzünden kasvetli ve güvensiz bir gelecekle karşı karşıya olan orta sınıf gençler. Bu korkunç ekonomik koşullar, İran'ın 1990'ların başından beri yürüttüğü neoliberal politikaların sonucudur.

Eski nesiller, bu kuşağa göre daha muhafazakar görünüyor. Çünkü genç nesil bu korkunç durumda bir hayata başlamasının, geçimini sağlayabilecek hale gelmenin inanılmaz derecede zor olduğunu biliyor. Kadınlar, önceki protestolara kıyasla çok daha fazla sayıdalar. Sonuçta bu isyan sadece hükümete değil, muhafazakar ve ataerkil bir kültüre de meydan okuyor.

Birçok resmi kamuoyu yoklaması, ister dindar ister laik olsun, nüfusun büyük kısmının zorunlu başörtüsüne karşı çıktığını gösterdi. Dolayısıyla bu, dindarlara karşı laikler mücadelesi değil, nüfusun büyük kısmının yönetici elitlere karşı mücadelesidir. Ve mesele sadece başörtüsü değil; ekonomik adalet ve siyasi özgürlük istiyoruz.

Çeviren: Tuna Emren

1917 EKİM DEVRİMİNDEN GÜNÜMÜZE

1917 Ekim Devrimi'nden bir kare

VOLKAN AKYILDIRIM

21. yüzyılın koşullarında yaşayan her emekçi mutsuz. İklim krizi, berbat sonuçlarıyla karşımıza dikildi. Nükleer silah kullanma tehditi, küresel siyasetin içinde yeniden belirdi. Dünya nüfusunun önemli kısmı yoksulluk içinde. Cinsiyet eşitsizliği gibi ırkçılık ve faşizm de kol geziyor. Bazı ülkeler ekonomik iflaslarını duyuruken, Türkiye'nin aralarında bulunduğu bir dizi ekonomi uçurumdan aşağı yuvarlanıyor. Burjuva demokrasisinin sınırları daralırken otokratik rejimler varlık buluyor.

Her gün kapitalizmin yarattığı felaketlere sahne olan dünyada başka şeyler de oluyor. Son olarak İran'da baş gösteren büyük mücadele dalgasında olduğu gibi son yirmi yılda pek çok ülkede politik devrimler, sosyal ayaklanmalar, grevler ve militan protestolar geliyor. Bunlar kimi zaman kanla, kimi zaman darbelerle batırılrsa da dipten gelen mücadele dalgaları müesses nizam tarafından engellenemiyor.

Rus işçileri, insanlık tarihinin en karanlık dönemlerinden birinde, zorlu koşullarda kendi iktidarını kurmayı başarmıştı.

Tarihte zafere ulaşan ilk işçi devriminden bu yana 105 yıl geçti. Bugün kapitalizmi yıkmak isteyenler, 1917 Ekim Devrimi'nden nasıl dersler çıkarabilir?

Zorlu koşullar

Rus devrimci sosyalist Vladimir Lenin, kapitalizmi bir zincire benzeterek, bu zincirin en zayıf halkası kadar güçlü olabileceğini düşünüyordu.

100 yıl önce küresel kapitalizmin zayıf halkası, Rusya'ydı. 1914'teki I. Dünya Savaşı, Bolşevik ve enternasyonalist azınlık dışında, tüm politik akımlar tarafından coşkuyla karşılanmıştı. İşçi sınıfı tarafından desteklenen sol partiler ise şovenizm rüzgarına kapılmıştı.

Çarlık, o güne dek kurulan en baskıcı yönetimlerden biriydi. Lenin'in deyimiyle "otokratik bir polis devletiydi." Devrimci partiler, 1905 devriminin yarattığı geçici durum dışında açıktan örgütlenemiyordu. Savaş yönetimi ile birlikte tüm haklar askıya alındı. Milliyetçi histeriye kapılan kitleler başta bu savaşın kendi savaşları olduğunu düşündü.

Bu koşullarda savaşa karşı mücadeleye atılan, bunu hem fabrikalarda hem askeri birlikler içinde yaygın olarak gerçekleştiren Bolşeviklerin işi çok ama çok zordu.

İşçiler için de hayat zordu. Zorunlu askerliğe alınmayanlar savaşın ihtiyaçları için fabrikalarda çalışıyordu. Savaş tüm ekonomiyi tahrip ederken büyük şehirlerde kıtlık ve açlık krizleri yaşıyordu.

Bu koşullara bakan pek çok kişi Rusya'da değişimin çok uzak olduğunu düşündü. 1916 yılının sonunda, sürgündeki Bolşeviklerin toplantısında konuşan Lenin devrimin uzak bir gelecekte mümkün olabileceğini söylemişti.

İki ay sonra despot Çarlık devleti, başını kadınların çektiği işçilerin kendiliğinden ayaklanması ile yıkılacaktı.

Marx, krizlerin devrimci olasılıkları bağrında taşıdığını söylerken, işçi sınıfının devrimci potansiyellerine bakıyordu. Bir tarım ülkesi olan Rusya'da büyük şehirlerde yoğunlaşan sanayi, ekonominin belkemiği idi. Buralarda çalışan işçiler, ekmek ve adalet taleplerini kazanmak, korkunç savaşı durdurmak için üretimden gelen güçlerini kullanarak, despot devlete son verdiler.

Mücadele değiştirir

Yüz yıl önce bugünkü yaygın eğitim yoktu. Üniversiteye gidebilenler nüfusun çok küçük bir azınlığıydı. Rus işçilerinin çoğunluğunun eğitimi ilk öğretim, okuma-yazma öğrenmek ile sınırlıydı.

Rus işçi kitleleri dindardı. Hakim ortodoks inancın yanı

sıra aralarında bir çok farklı cemaatin üyeleri de vardı.

Rus milliyetçiliği, anti-semitizm ve cinsiyetçilik işçi sınıfının saflarında yaygın görüşlerdi.

1917 yılı Şubat'ında Çarlık rejimine son veren ve ekim ayında kendi doğrudan örgütlenmeleriyle iktidar olan Rus işçi sınıfı bunu nasıl başardı?

Maddi koşulların değiştirilmesi için verilen mücadelede, cahil ve kaba görülen işçi kitleleri değişir. 1917 deneyimini müthiş kulan, sıradan insanların devrimci mücadele içinde değişimidir.

Bugünkü işçi sınıfına bakıp, 'bunlardan hiçbir şey olmaz' diyenlerin görüşü her seferinde yanlış çıkmaya mahkumdur.

Devrimci partinin gerekliliği

1917'de Rusya'da gerçekleşen devrim, dünya devrimi dalgasının ilk adımıydı. 1918'de Almanya'da, 1919'da Macaristan'da, 1921'de İtalya'da, 1923'te yine Almanya'da, 1927'de Çin'de de işçi sınıfı ayaklandı. Fakat bu ayaklanmaların her biri başarısız oldu.

Başarısızlıklarının nedeni, Rus işçi sınıfının sahip olduğu Bolşevik Partisi gibi bir araca sahip olmamalarıydı. Mevcut parti ve liderlikler, Bolşevik partisinin mücadele içinde işçi sınıfını birleştirmek ve kazanmak için hayata geçirdiği yönetimi izleyemedikleri ya da izlemeyi reddetmeleri için dünya devrimi yenildi.

Tek bir ülkeye sıkışan Rus devrimi de Stalinizm tarafından boğazlandı.

1917 yılındaki büyük toplumsal krizin içinde Lenin ve Troçki'nin liderliğindeki Bolşevik Partisi olmasaydı, diğer siyasi liderliklerin istediği olacaktı: Savaşın devamı, devrimin bastırılması, burjuvazinin kendi düzenini kurması.

DERSLER VE DENEYİMLER

Lenin ve Troçki kürsüde

GÖRÜŞ
Roni Margulies

TOPLUMUN RUH SAĞLIĞI MI BOZULDU?

Bu yazının başlığı bana ait değil. Karar gazetesindeki bir haberin başlığından ödünç aldım. Başlığın devamı şöyleydi: "Antidepresan kullanımında korkutan artış".

Haberin kendisi ise şöyle: "Türkiye'de antidepresan kullanımında artış yaşanıyor. [Niye 'kullanımı artıyor' değil de, 'kullanımında artış yaşanıyor', anlaması zor, ama geçelim.] Sağlık Bakanlığı'nın verilerine göre, 11 yılda antidepresan kullanımının yaklaşık yüzde 70 arttığı belirlendi. Bir eczacı teknisyeni 'Eczanede psikiyatri ilaçlarının rafı uzaktaydı, daha yakına çektik' dedi."

Gazetenin verdiği rakamlara göre, 2017 ile 2021 arasında her yıl satılan antidepresan kutu sayısı 11,5 milyon artarak yaklaşık 60 milyona ulaşmış.

Psikiyatri Derneği Yönetim Kurulu üyesi Deniz Ceylan, "Covid'in yarattığı stres, anksiyete bozukluklarında, depresyonda, bilişsel işlev bozukluklarında artışa yol açtı. Hem unutkanlıkla ilgili, hem kaygıyla ilgili, hem de mutsuz olmayla ilgili psikiyatrik sorunlarda artış görüldü" demiş.

Ceylan belirsizlik unsurunu da vurgulamış: "Belirsizlik kaygıyı çok artırır. Örneğin gençler gelecek kaygısı yaşıyorsa, bundan beş yıl sonrasını göremiyorlarsa, psikiyatrik hastalıklar, kaygı bozukluğu, depresyon gelişebilir".

Bir başka yorumcu da şöyle demiş: "En büyük sorun Türkiye'nin ekonomisi. Gençlerin hiçbir şekilde maddi özgürlüklerinin olmaması. Aile evinde mutsuzlar. Hayalleri evden ayrılmak, ama maddi sebepler yüzünden çok uzun zaman boyunca bunun gerçekleşmeyeceğinin farkındalar."

Gazetenin başka bir sayfasındaki bir haber, bambaşka bir konuda olmasına rağmen, adeta antidepresan haberinin devamı gibiydi.

İsviçre'de bir gazeteden aktarıldığı anlaşılan habere göre, bu yılın ilk sekiz ayında Türkiye'den Avrupa'ya 30.000 Türk iltica etmiş ve İsviçre medyası "Türkler siyasi baskı ve kötü ekonomiden kaçıp AB'ye iltica ediyor" yorumunu yapmış.

Habere göre, "AB yetkilileri, özellikle son iki yılda Türkiye'den AB'ye siyasi sığınma yapan kişi sayısında ciddi bir artış olduğunu" belirtiyormuş. Resmî verilere göre 2021 yılında sadece Almanya'ya 7.873 Türk iltica talebinde bulunmuşken, bu yılın ilk sekiz ayında rakam 10.060'a ulaşmış.

Ve Türkler Almanya'ya iltica sıralamasında dördüncü lüğe yükselmiş. İlk üç Suriyeliler, Afganlar ve Iraklılardan oluşurken, Türkiye'den sonra en çok başvuru İran, Somali, Eritre ve Moldova vatandaşlarından gelmiş.

Bu iki haberden "Derhal bir yere iltica etmek gerek, etmeyip burada kalanlar kafayı yiyor" sonucunu çıkarmayalım!

Depresyonun ilaçları antidepresan ve ilticadan ibaret değildir. Mücadele etmek, direnmek, kollektif eylemlere dahil olmak çok daha etkili ilaçlardır.

ŞİDDETSİZ DEVRİM

1917 Rus devrimi, şiddetsiz bir devrimdir. Devrimin kalbi olan Petersburg'da kimse ölmemiştir.

Ekim Devrimi sırasında kayda değer tek silahlı çatışma, merkezden uzakta Moskova'da gerçekleşmişti. Bir grup askeri okul öğrencisi subay ile işçiler karşı karşıya gelmiş, çatışmada 7 subay ölmüştür. 1917 devriminde kayıtlara geçen tek şiddet olayı budur.

Rusya'da işçi sınıfı önce silahlanıp

sonra ayaklanmış değildi. Ayaklandıktan sonra karakolları ve kışlaları basarak silahlara el koydu.

Devrim sırasında ordu ikiye bölündü ve polis örgütü fiilen dağıldı. Çar'ın askerleri karşısında devrimi savunmak için silahlara el koyan işçiler, ayrı bir silahlı gücün varlığına son vererek şiddetin asli kaynağını da ortadan kaldırmış oldu.

Ancak 1919'un başında Rus egemen sınıfı Batı kapitalizminin desteğiyle

le karşı devrim için askeri saldırıya başladığında, Rusya'da şiddet (iç savaş) yeniden başlamıştır. Kızıl Ordu'nun kuruluşu nedeni ise işçi iktidarını savunmaktı; ama ne Lenin ne de Troçki, Kızıl Ordu'yu sosyalist toplumun inşasında temel bir araç olarak görmüştü.

Devrim tek bir ülkeye sıkıştığı için, eski toplumun pislikleri yeniden üredi ve Kızıl Ordu da yeni toplumun değil eski toplumun bir parçasıydı.

BOLŞEVİKLER SAVAŞI NASIL BİTİRDİ?

I. Dünya Savaşı sırasında, 1916 yılında, Fransa ile İngiltere arasında, gizli bir anlaşma olan Sykes-Picot imzalandı.

Başta Rusya da bu gizli anlaşmanın ortağıydı, İstanbul ve boğazlar Rus hakimiyetine geçecekti. Fakat 1917 yılında gerçekleşen Ekim Devrimi ile bu gizli anlaşma açığa çıkarıldı.

Bolşevikler, devlet arşivinden ele geçirdikleri gizli belgeleri İngiltere'de yayımlanan Guardian gazetesine sızdırarak ifşa ettiler.

Rus işçi sınıfının talepleri doğrultusunda savaştan çekilme kararı aldılar. 1917 yılı boyunca hem burjuva partileri hem de ılımlı sol savaşın devam etmesinden yanayken, buna karşı çıkan tek parti Bolşeviklerdi.

İnatçı savaş karşıtı kampanyaları sırasında hain, Alman ajanı ve casus ilan edildiler. Hapislere kapatıldılar, haklarında 'görüldüğü yerde vurun' emri bile çıktı.

Rus işçi sınıfının Alman sınıf kardeşleriyle savaşmayı reddedip kendi hakim sınıflarına karşı mücadele etmeyi seçmesi sonucunda kurulan tarihin ilk işçi devleti, I. Dünya Savaşı'nın bitmesini de sağladı.

ANTİFAŞİST MÜCADELENİN TEMELİ: GÖÇMENLERLE DAYANIŞMA

İngiltere'de mültecilerle dayanışma eylemi

OZAN TEKİN

Son dönemde bazı ülkelerden arka arka gelen seçim sonuçları haberleri, aşırı sağın ve faşistlerin yükselişinin ne kadar ciddi bir tehdit hâline gelmeye başladığını teyit ediyor. İlk olarak Nisan ayında Fransa'da faşist Marine Le Pen son 20 yılda üçüncü kez cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ikinci tura kalmayı başardı; hem de ilk turdaki oylarını düzenli bir biçimde artırmaya devam edip yüzde 23'ün üzerine taşıdı. İkinci turda da yüzde 41,5 alarak rekorunu kırdı. Eylül ayında ise gelişmeler hızlandı. Önce İsveç Demokratları adlı parti yüzde 20,5 oy alarak ülkenin ikinci büyük partisi hâline geldi. Ardından İtalya'nın Kardeşleri Partisi yüzde 26 oyunun yanına Salvini'nin Liga'sı ve Berlusconi'nin Forza Italia'sı ile birleştirdiği yüzde 46'lık blokla, açıkça faşist olan Giorgia Meloni'nin bir Avrupa ülkesine başbakan olmasını sağladı. Brezilya'da ise Bolsonaro'nun Lula'ya karşı açık farkla kaybedileceği tahmin edilen seçimler bu şekilde bitmedi; aradaki yüzde 5'lik farkla, aşırı sağcı cumhurbaşkanı bu yarışta ikinci tura taşıdı.

Burada özellikle Meloni'nin üzerinde durmak istiyoruz. Çünkü kendisi, partisinin amblemindeki alevin, Mussolini sonrası dönemde İtalya'da faşizmi savunmak için kurulan MSI'nin logosuyla benzeşmesinden son derece memnun. Zaten hareketinin kökenleri de o partiyle organik bağa sahip, oradan çıkma.

"Tanrı, vatan, aile" sloganıyla kampanya yapıyorlar.

Meloni'nin kendisi İspanyol aşırı sağcılarının partisi Vox'un bir eyleminde "LGBT lobisine hayır" diye bağırırken görüntülendi. Aynı zamanda, İtalyanların "nesli tükenmesin" diye doğum oranlarının artırılmasını savunan bir kürtaj karşıtı ve "Yaptığı her şeyi İtalya için yaptı, onun gibi siyasetçi 50 yıldır gelmedi" diyen bir Mussolini hayranı.

Ortak tema göçmen düşmanlığı

Çoğu aşırı sağcı gibi Meloni'nin ajandasının baş köşesinde göçmen düşmanlığı yer alıyor. "Büyük sermaye" ve "uluslararası sermaye" karşıtı bir retorik kullanıyor, göçmenlerin maaşları düşürmek için sermaye tarafından buyur edildiğini savunuyor. Ona göre İtalya "uyuşturucu kaçakçılığı veya fahişelik yapacak yüzbinlerce kişiyi içeri alıyor".

Aşırı sağcı komplo teorisi "Büyük Yer Değişimi" Meloni tarafından savunuluyor. Soros gibilerinin Avrupa'yı Müslümanlaştırıp Hristiyan kimliğini yok edeceğine inanıyor.

Macaristan'ın otoriter lideri Orban, göçmenlere karşı sert tutumu nedeniyle Meloni'nin favorilerinden biri. Meloni'nin küçük ortağı ise İtalya'da daha önce İçişleri Bakanı olduğu dönemde göçmenlere yönelik hareketleri nedeniyle yargı karşısına çıkmak zorunda kalan Matteo Salvini.

İsveç Demokratları da göçmen karşıtı bir seçim kampanyası yürüttüler ve ülkenin "sorusuzca bir göç politikası" izlediği-

ni iddia ediyorlar. Fransız faşist Le Pen "sıradan insanlar adına" konuştuğunu iddia ediyor, hayat pahalılığından dem vuruyor. Avrupa'da aşırı sağ ve faşistlerin büyümesindeki en önemli etken, neoliberal merkez partilerinin uyguladığı tasarruf politikalarının işçi sınıfını muazzam ölçüde yoksullaştırması oldu. Sisteme yabancılaşan insanlar aşırı sağ ve aşırı sol seçeneklere yöneliyorlar. Solun ve emek hareketinin bu öfkeye paralel bir alternatif sunamadığı durumlarda, aşırı sağcılar ekonomik kriz nedeniyle göçmenleri suçlayarak sağdan bir yanıt üretiyor ve büyüyorlar.

Göçmenlerle dayanışma

Dolayısıyla, ABD sınırına içinde timsahlar bulunan bir çukur kazdırmayı planlayan Trump'ın iktidara gelebildiği bir dünyada, aşırı sağa karşı mücadelenin en kritik unsuru göçmenlerle dayanışmadır.

Türkiye'de de ırkçılar ve faşistler Avrupa'daki benzerlerinin argümanlarını kullanarak Suriyeli ve Afgan yoksulları hedef hâline getirmeye çalışıyorlar. Türk ulusal kimliğinin kaybolduğu, kültürümüzün bozulduğu, yakında azınlık kalacağımız gibi komplocu yaklaşımlar, ekonomik krizin yıkıcı etkileriyle birleşince mülteci nefretinin körüklenmesine yol açıyor.

İrkçılığa darbe vurmak ve aynı zamanda yoksullaşmamızın gerçek sebeplerine karşı mücadele edebilmek için, tüm sol ve demokrasi güçleri, emek örgütleri, özgürlükten yana olan tüm sivil toplum kuruluşları bu yalanlarla mücadele edebilmek

için birleşmeli. Sendikal hareket arada bir göstermelik işler yapmayı bırakıp göçmenleri örgütlemek ve onlarla dayanışma göstermek için 7/24 çalışmalı. Sosyalistler AKP'ye muhalefetin bir parçasıymış gibi görünen göçmen düşmanı argümanlara karşı açıktan savaş açmalı ve Zafer Partisi'nden İyi Parti'ye hepsinin "kaba" veya "nazik" ırkçılığıyla baş etmenin yollarını bulmalı.

Merkez politikalar çözüm değil

Dünyanın farklı yerlerindeki örnekler gösteriyor ki, sistem partileri, aşırı sağın yükselişine çare değil. Tam aksine, onlar yoksulları daha da yoksullaştıran ve genel olarak göçmenleri dışlayan bir politik hat izleyerek faşistlerin büyüebileceği siyasal zemini yarattılar. Dolayısıyla sıradan insanların yabancılaştığı ve hatta nefret ettiği bu güçlerle faşizme karşı bir alternatif yaratmak da mümkün değil.

Ekonomik krize ilişkin radikal solun önerilerini, göçmenleri değil bizi asıl olarak sömüren burjuvaziye hedef alan politikaları savunan antikapitalist sol alternatifler ise hem yerli hem göçmen işçileri birleştirebilirse aşırı sağın ırkçılığına karşı başka bir çözümü savunabilir.

Bugün antifaşist bir işçi cephesi kurmanın en temel yolu, tüm diğer öğeleriyle birlikte, en başta ve kesinkes göçmenlerle dayanışan bir politikayı hayata geçirip ülke çapındaki siyasette görünür kılmaktan geçiyor.

ÇALIŞMA KOŞULLARI DÜZELTİLSİN

Petrol-İş üyesi işçiler, Mehmetçik Vakfına bağlı benzin istasyonundaki kötü çalışma koşullarına karşı eylem yaptı. İşçiler Sarıyer'deki Mehmetçik Vakfı önünde toplanarak çalışma koşullarının iyileştirilmesini, hak gasplarının önüne geçilmesini istedi. İşçiler Mehmetçik Vakfına bağlı benzin istasyonuna kadar sloganlarla yürüdü. "Mehmetçik Vakfında emek sömürüsü yapılıyor. Emek sömürüsüne hayır" yazılı pankartın arkasında toplanan Petrol-İş üyesi işçiler vakfa bağlı benzin istasyonundaki kötü çalışma koşullarını protesto etti.

ETF TEKSTİL'İN MAL VARLIKLARINA HACİZ

ETF Tekstil'in kapatılmasının ardından başta tazminatları ve ikramiyeleri olmak üzere alacakları için direnişe geçen DERİTEKS üyesi işçilerin mücadelesi sonuç verdi. ETF Tekstil'in tüm mal varlıklarına haciz konuldu. Patron Sanem Dikmen'in fabrikayı kapatıp malları polis eşliğinde kaçırmasına ve defalarca gözaltına alınmalarına rağmen ETF Tekstil işçileri mücadelelerini sürdürdü. Direnişin 79. gününde açıklama yapan işçiler direnişi sonlandırdıklarını duyurdu.

MARLBORO İŞÇİLERİ EYLEM YAPTI

İzmir'de DISK/Gıda-İş'e üye oldukları için işten atılan ve 18 gündür direnen Euroserve (Marlboro) işçileri İstanbul'daki Philip Morris Genel Müdürlüğü önünde eylem yaptı. Euroserve (Marlboro) işçilerine, ETF Tekstil işçileri, İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu, Birleşik Metal-İş Sendikası, İletişim-İş Sendikası, Cam Keramik-İş Sendikası, DERİTEKS, Liman-İş ve Tüm Bel-Sen merkez yöneticileri ve üyeleri destek verdi.

İBB İŞÇİLERİ: MÜCADELEMİZİ HUKUKİ ZEMİNDE SÜRDÜRECEĞİZ

İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) tarafından işten çıkarılan işçiler, işlerine geri alınma taleplerine ilişkin Saraçhane Parkı'nda basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasını okuyan Fatma Eryıldız şunları söyledi: "71 gündür zor şartlarda direniyoruz İBB, AKP iktidarının baskısı ile bizi sorgusuz bir şekilde işten attı. Tüm arkadaşlarımız işlerine iade edilinceye kadar mücadelemiz hukuki zeminde devam edecek. Saraçhane Parkı nöbetini bitirdiğimizi kamuoyu ile paylaşıyoruz."

KAYNAK VAR: TÜM BU KRİZDE AŞIRI KÂR YAPAN ŞİRKETLER, BANKALAR VE REJİMİN KAYNAKLARI!

Kış yaklaşıyor, havalar giderek soğuyor. Okulların da açılması ile işçi ve emekçiler için maddi sorunlar dayanılmaz boyutlara çıkıyor.

Kömürün tonu geçen yıl 2 bin liraydı, bu yıl şimdiden 5 bin lira oldu. Doğal gazın m3'ü geçen yıl 1,7 liraydı, şimdi 5,5 lira, muhtemelen kışa yaklaşırken 10 liraya çıkacak.

Okul masrafları yıllık yüzde 200 arttı. Açlık ve sefalet artık sadece evde değil. Okullar başta olmak üzere kamusal alanda hizmet almaya çalışan yoksulların her uğrak noktasında kendini gösteriyor. Öğrencilerin öğle yemekleri için getirdikleri kaplar çoğunlukla boş, açlık genel bir durum olmaya başladı.

Türkiye'ye döviz gelmiyor. Dolar yükseliyor, başta enerji olmak üzere, tüm ürünlere, mal ve hizmetlere

yeni zamlar gelmeye devam ediyor.

Geçen hafta Merkez Bankası rezervleri 4 milyar dolar azaldı, banka brüt rezervi eksi 59 milyar dolara çıktı. Yani Merkez Bankasının "hiç param yok" demesi için, 59 milyar dolarının daha olması gerekiyor.

Önümüzdeki günlerde, enflasyondaki tırmanış devam edecek. Açlık sorunu artacak, okul masrafları, yakıt masrafları ile birlikte işçilerin, emekçilerin yaşam maliyeti çok artacak.

Patronların kârları artmaya devam ediyor

Patronlar ise servetlerine servet katmaya devam ediyorlar. 2017 yılında Borsa İstanbul'da işlem gören şirketlerin net kârı 74 milyar lira olurken, 2021'de şirket kârları yüzde 222

artarak 239 milyar liraya yükseldi.

Bankacılık sektörünün Ocak-Ağustos dönemi net kârı geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 420 artarak 252,2 milyar TL oldu, bankacılık kârları ilk 8 ayda 5'e katlanmış oldu.

Koç Holding 2022 yılının ikinci çeyreğinde 15,5 milyar TL net dönem kârı elde etti. Holdingin finans şirketleri 6 kat, enerji şirketleri 11 kat, otomotiv ve beyaz eşya şirketleri 2,5 kat gelirlerini arttırdı.

Bu yıl, patronların milli gelirden aldığı pay yüzde 60'lara çıkarken, işçilerin aldığı pay yüzde 20'lere indi.

Emek örgütleri talepleri için harekete geçmeli

► Bütün bu sorunlarla başa çıkabilmenin, kış aylarını göğüsleyebilmenin tek yolu, işçi sınıfının her düzeyde dayanışması, eylemlerini birleştirmesi ve talepleri için mücadeleye başlamasıdır. Taleplerimiz:

- Asgari ücret net 10 bin olmalı.
- Enerji ve gıda fiyatları dondurulmalı, ihtiyaç sahiplerine devlet desteği sağlanmalı.
- Yoksullara kira desteği verilmeli.
- Üniversite öğrencilerine ücretsiz barınma temin edilmeli.
- İlkokullarda öğrencilere ücretsiz yemek verilmeli.

Bütün bunların yapılması için gereken kaynak var, Kaynak, tüm bu krizde aşırı kâr yapan şirketler, bankalar ve rejimin parası.

Bu kışı atlatmak için emek örgütleri derhal bu talepler için harekete geçmelidir.

Asgari ücret için birleşik mücadele verilmeli

MÜCADELENİN İÇİNDEN

Faruk Sevim

VERGİLERİN AĞIRLIĞI İŞÇİ SINIFININ ÖNEMLİ BİR SORUNU

İşçiler ve memurlar vergi konusunda her zaman en çok mağdur edilen kesim. Türkiye'de toplanan vergilerin yüzde 70'i bu kesimlerden elde ediliyor. Oysa toplam milli gelirden işçi ve memurların aldığı pay şimdilerde yüzde 20'lere kadar düşmüş durumda.

Bu adaletsizliğin kaynağı, işçilerin gelir vergisinin daha ücret eline geçmeden kesilmesi. Oysa patronlar, önce gelirlerini elde ediyorlar, sonra kendi istedikleri tutarda bir vergi veriyorlar. Elbette gerçek gelirlerinin vergisini

hiçbir zaman vermiyorlar.

Aylık 10 bin lira brüt ücreti olan bir işçi, Ocak ayında yüzde 15 vergi, yüzde 14 SGK primi ödüyor, diğer kesintilerle birlikte eline net 7 bin 150 lira geçiyor.

Aynı işçinin ücreti, Nisan ayı sonunda, yüzde 20 vergi dilimine girdiği için 6 bin 750 liraya, Ağustos sonunda ise yüzde 27 vergi dilimine girdiği için 6 bin liraya düşüyor.

Yani bu işçi yıl sonuna geldiğinde ayda 4 bin lira vergi ve SGK kesintisi ödüyor. Bu da ücretinin yüzde 40'ına karşılık geliyor.

Eline geçen para ile alışverişlerde ödediği KDV, ÖTV vb. vergiler de hesaba katıldığında, işçiler gelirlerinin yarısından çoğunu devlete vergi olarak ödüyorlar. Oysa hiçbir patron gelirinin yarısını devlete vergi olarak ödemez. Hatta çoğu zaman "zarar" gösterip herhangi bir vergi bile vermez.

Asgari ücret alan bir işçi bile (işçilerin yüzde 80'i asgari ücretlidir), Mayıs ayında yüzde 20'lik vergi dilimine, Aralık ayında ise yüzde 27'lik vergi dilimine giriyor.

Asgari ücretli bir kişinin en alt vergi dilimi dışında bir dilime girmesi asla kabul edilemez. 1999 yılında en alt vergi dilimi asgari ücretin 25 katı idi, yani asgari ücretliler asla bir üst vergi dilimine girmezlerdi.

21 milyon işçi ve memur, aileleriyle birlikte yaklaşık 55 milyon kişi adaletli olmayan bir vergilendirmeye karşı karşıyalar.

İşçi, memur ve emeklilere yoksulluk sınırının üstünde maaş verilmeli, vergi oranı yüzde 15'te sabitlenmeli, az kazandıktan az, çok kazandıktan çok vergi alınmalıdır. Sendikalar bu konuda hükümete baskı yapmalı, üretimden gelen güçlerini kullanmalıdır.

ATHENA: 'GERÇEK ZAMANLI' BİR İSYAN

TUNA EMREN

Yönetmen Romain Gavras'ın Paris banliyölerindeki Athena sosyal konutlarında yaşanan polis vahşetine karşı başlayan bir isyanı konu aldığı, olan biten her şeyi son derece açık sözlü bir anlatıyla ekrana yansıtan Athena, 12 dakika boyunca süren nefes kesici açılış sahnesiyle sinemanın unutulmazları arasındaki yerini layıkıyla alacak bir film.

Fakat Gavras'ın biçimsel dehasının da ötesinde, tüm olay örgüsünü amansız bir tempoda ilerleyecek bir Yunan tragedyası olarak yapılandırdığı bu nev-i şahsına münhasır filmin asıl başarısı, adalet isteyenlerin çılgınlığını imgeler ve duygular yoluyla aktarmayı başarmış olması.

Film, polislerin Cezayirli/Fransız bir genci döverek öldürdüğünü gösteren görüntülerin ortaya çıkması üzerine başlayan "gerçek zamanlı" bir isyan olarak tasarlanmış; bir tarafta Athena sakinlerinin bastırılmaz öfkesi var, diğer tarafta onların karşısına polis üniformasıyla dikilen ırkçı, aşırı sağcı devlet güçleri.

Karakolda gerçekleştirilen bir basın açıklaması sırasında emniyet güçlerinin, bu polis vahşetini araştıracaklarına dair söz verdikleri bir sahneyle açılan film, dinleyiciler arasında bulunan Karim'in işaretleriyle saldırıya geçen yüzü maskeli gençlerin fırlattığı molotof kokteyli kadar patlayıcı bir tempoda, oyuncuların yakın plandan takip eden kameranın kesintisiz çekimleriyle devam ediyor. O muhteşem 12 dakika boyunca baş döndürücü bir hızla ve giderek radikalleşen bir anlatıyla ilerleyip sonunda tam ortasına bırakıldığımız bir savaş alanında buluyoruz kendimizi. Karakterlerin birini bırakıp diğerini alan Gavras'ın bizleri takdire şayan bir yönetmenlikle selamladığı bu benzersiz tek plan çekimde izleyiciye düşense, az sonra tüm taşlar yerine oturduğunda o karakterlerin hangi duyguları harekete geçireceğini tahmin etmeye çalışmaktan ibaret sadece. Çünkü oyuncuların salt duygu kanalları olarak tasarlandığı bir film bu.

Karakolda sağduyu çağrısı yaparak her an çıkabilecek bir isyana engel olmaya çalışan üniformalı Abdel'in, isyanın lideri Karim'in ve polis tarafından katledilen 13 yaşındaki Idir'in kardeş olduklarını anladığımız anda artık o kaosun içindeyiz. Abdel'den (Dali Benssalah) başlayıp Karim'e (Sami Slimane), ondan Athena'daki hazırlıklara, ardından üniformalı temsil edip etmediği sorusuna en başından şerh düşülmüş bir polis memuru olan Jérôme'a (Anthony Bajon) ve sonra makavelist uyuşturucu baronu – aynı zamanda Abdel ile Karim'in ağabeyleri olan- Moktar'a (Ouassini Embarek) atlarken dört kardeşin adalet arayışında ayrıştıkları yerleri de belirgin biçimde görebiliyoruz. (Idir'in ölümüyle geriye dört kardeş kalıyor ama yönetmen film boyunca bu üç kardeşe ağırlık vermeyi tercih ediyor.)

Protestocular tarafından rehin alınan polis memuru Jérôme'dan Karim'in madalyalı bir ordu gazisi olduğunu anladığımız ağabeyi Abdel'e kadar herkesin anlatacak bir hikayesi olsa da bunu yapacak zamanı bulabilmeleri mümkün değil. Gavras, kendisine meydan okuyan en büyük zorluğu tam olarak bu olduğunu söylüyor ve bir röportajında "Karakterlerini, benim açıklamama gerek kalmadan somutlaştırmayı başarsınlar istedim" diyordu. Tıpkı kendisini öyle bir kaosun kalbinde bulacak birinin, yaşananları biraz daha mantıksal bir çerçeveden değerlendirecek kadar durup düşünmeye vakit bulamayacak olması gibi, oyuncuların da üstlendikleri karakterleri ekrana nasıl yansıtacakları üzerine düşünmeye fırsat bulamadıkları çok açık. Herkesin bir şeye doğru koştuğu ya da ondan kaçtığı bir filmde, bir

Filminden bir kare

oyuncunun bu düzeyde bir performansı sahnelemesi ne kadar zorsa, bir yönetmen için de 12 dakikalık hayli yüklü bir çekimin ardından neredeyse hiç hız kesmeden devam ederken tüm bunların altından kalkabilmesi bir o kadar zor elbette.

Bu da yetmezmiş gibi, görüntü yönetmeni Matias Boucard eşliğinde gaza basarken sembolizm ve ikonografiyle dolu bir anlatıya yöneliyor Gavras. Diğer bir deyişle, tüm derdini duygularla ifade ederek ya da hedeflediği duyguları belirli sembollerle dürtüp harekete geçirerek anlatmayı da başarıyor.

Bu banliyö destanının en etkileyici sahnelerinden biriyse herkesi yatıştırmak için elinden geleni yapan Abdel'in aslında başından beri bildiği gerçeği, yani ırkçı aşırı sağ güçlerin emrindeki polislerle bir uzlaşmaya varılamayacağını yeniden keşfettiği bir dönüşüm anı. Abdel, isyancıların ne kadar haklı olduğunu anlarken, onu, isyanın kalbindeki bir meczup olarak resmedilen Sébastien (Alexis Manenti) karakterinin yıkıcı değişimi izliyor. Birinin isyanı başarıya ulaştırabilecek dönüşümü, bir diğerinin anbean çıldırmasıyla el ele verip kaçılmaz bir çöküşe götürüyor Athena'yı.

İyi ama kadınlar nerede?

Üç erkek kardeş, kalkanlarını "300 Spartalı" gibi kuşanan, coplarını, biber gazlarını ve her türden silahlarını "yapıyoruz, çünkü yapabiliyoruz" rahatlığı ve acımasızlığıyla kullanan ırkçı ve aşırı sağcı güçler karşısında, bir Yunan tragedyasında olsalar hangi arketipleri temsil edeceklerse aynılarını, işçi sınıfına dair belirli rolleri üstlenerek yansıtıyorlar. Kız kardeşlerinin geri planda tutulmuş olması ise belki de isyanın neden başarıya ulaşmadığını göstermenin bir yolu.

Sahi, kadınlar neden bu isyanın ön saflarında değildi?

Duyguların ele geçirdiği Karim, sadece kendisini düşünen Moktar ve ta başından yanlış yerde konumlanıp kendi çelişkilerinin kurbanına dönüşen Abdel, Yunan tragedyalarındaki gibi art arda düşerken, ahlak polisi tarafından katledilen Mahsa Amini'nin ardından İran sokaklarını "Jin, Jiyan, Azadi" sloganlarıyla inleyen kadınlar geliyor akla. Ve tarih boyunca gerçekleşen tüm isyanların ön saflarında yer almış olan o kadınlar...

Kadını dışarıda bırakmış olması filmin affedilmez bir kusuru muydu yoksa devrimin kadınlar olmadan yapılamayacağını göstermenin bir yolu mu, bilinmez. Kesin olan bir şey var ki Athena, harikulade teknik becerisiyle sizi yakanızdan kavrayıp 90 dakika boyunca bırakmayacak: Kaosun içinde bir balerin zarafetiyle dolaşan o kameraya teslim olun ve bırakın sizi istediği yere götürsün.

DÜNYAYI BİRLİKTE DEĞİŞTİRELİM

Sosyalist işçi gazetesini yayınlayan DSİP üyelerinin savunduğu temel fikirler:

AŞAĞIDAN SOSYALİZM

► Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

REFORM DEĞİL DEVRİM

► İçinde yaşadığımız sistemin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir. Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

KADINLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. Toplumsal cinsiyetçiliğe taviz veren, kadınların özgür olmadığı bir sosyalizm olmaz, kadınların bugünkü mücadelesi ve sosyalizm olmadan da kadınlar nihai özgürlüğü kazanamaz.

ENTERNASYONALİZM

► Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar. Tek bir ülkede sosyalist devrim ancak bu devrim bir dünya devrimiyle desteklendiği ölçüde sosyalizme doğru ilerleyebilir.

IRKÇILIĞA DURDE!

► Sosyalistler ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıdır. Irkçılık tazviz verilebilecek bir fikir değildir.

LGBTQ+LARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► LGBTQ+'ların özgürlük mücadelesi tüm ezilenlerin özgürlük mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Sosyalistler bu mücadelenin en önünde yer alırlar.

SAVAŞA HAYIR!

► Bizler tüm savaşlara karşıyız. Aynı zamanda biliyoruz ki kendi egemen sınıfını savunan, aynı zamanda antikapitalist olmayan bir antiemperyalizm milliyetçiliği savunmak anlamına gelir ve milliyetçiler gerçekten savaş karşıtı olamazlar.

HALKLARIN EŞİT KOŞULLARDA KARDEŞLİĞİ

► Sosyalistler bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar, bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

İKLİM KRİZİ KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR

► Hem iklim değişimini durdurmak hem de nükleer, kömür, petrol, gaz gibi tehlikeli ve kirlili enerji kaynaklarının kullanılmasını engellemek, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin temel bir ögesidir.

STALİNİZM SOL DEĞİLDİR

► SSCB, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir. İşçilerin ücretli emek sömürsüne maruz kaldığı, aşağıdan yukarıya doğru işleyen öz yönetim organlarının ortadan kaldırıldığı ya da olmadığı, dolayısıyla işçi sınıfının siyasal iktidarı kolektif bir şekilde ellerinde toparlayamadığı rejimler sosyalist rejimler olamaz.

DEVİRİMCİ PARTİ

► Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenebilir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

► Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

► İşçi sınıfının kurtarıcılara ihtiyacı yoktur. Sosyalizm, işçi sınıfının kendi eylemi, kendi mücadelesinin ürünüdür.

Siz de bu fikirleri savunuyorsanız, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'ne üye olarak antikapitalist bir odayın inşasına katkı verebilirsiniz!

SOSYALİST TARTIŞMA 2022 İSTANBUL PROGRAMI

BİZİ ARAYIN SOSYALİST İŞÇİ'YE ULAŞIN!

İstanbul
Kadıköy: 0536 2196341
Şişli: 0 555 637 24 50
Fatih: 0 536 219 63 41
Ankara: 0 535 884 21 22
İzmir: 0 507 555 02 72
Akhisar: 0 544 327 04 45
Antalya: 0 536 335 10 19
Antep: 0 533 627 30 25
Bursa: 0 507 727 50 45
Çanakkale :05324623804
Dersim: 0 543 447 24 15
Edirne: 0 539 429 17 58
Malatya: 0 534 982 59 26
Muğla : 0 539 932 21 17
Samsun: 0 551 450 64 52
Sivas: 0 533 515 28 24
Soma: 0 532 693 70 57
Tekirdağ: 0 533 233 41 50

- İstanbul Sosyalist Tartışma Kadıköy'de yüz yüze yapılacak.
- Aynı zamanda YouTube ve Facebook'tan canlı yayınlanacak.
- Adres: Söğütluçeşme Caddesi, Kalem Sokak, No: 11, Arif Bey İşhanı, Kat:3, Osmanağa Kadıköy
- İletişim: 05362196341

28 EKİM CUMA

17:00-18:30 HEGEMONİK BİR AYGIT OLARAK MEDYA

Konuşmacı: Can Irmak Özinanır - Moderatör: Elif Ünal

19:00-20:30 NEOLİBERALİZMİN KRİZİ: TANIMLAR VE ÇIKIŞ YOLLARI

Konuşmacılar: Bülent Somay - Ferda Keskin - Yıldız Önen

17:00-18:30 FELAKETLER VE DEVRİMLER ÇAĞINDA SOSYALİST FİKİRLERİN ÖNEMİ

Konuşmacılar: Alex Callinicos - Ozan Tekin - Panos Garganas
Suda Sim Meriç - Virginia Rodino

19:00-20:30 YÜZLEŞME: GEÇMİŞ-BUGÜN VE GELECEK ARASINDAKİ KÖPRÜ

Konuşmacılar: Fethiye Çetin - Cegergün Polat - Roni Margulies

29 EKİM CUMARTESİ

13:00-14:30 SÖNDÜR
ATEŞİ!

Konuşmacı: Jonathan Neale
Moderatör: Tuna Emren

15:00-16:30 SIRADAN-
LAŞTIRILAN IRKÇILIK,
GÖÇMENLER, DAYANIŞMA

Konuşmacılar: Deniz Güngören -
Kinda El Amoud - Taha Elgazi
Zakira Hekmat

30 EKİM PAZAR

13:00-14:30 21. YÜZYILDA LENİNİZM: DEVRİMİN
GÜNCELLİĞİ

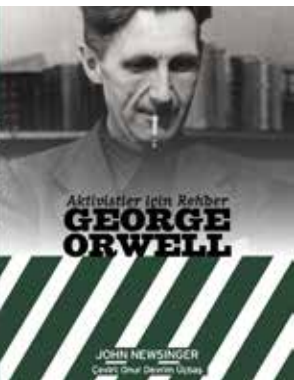
Konuşmacılar: Dila Ak - Volkan Akyıldırım

15:00-16:30 SENDİKALARIN DİRENİŞLERDEKİ ROLÜ

Konuşmacılar: Berna Tezcan - İkrâm Doğan - İlyas Şentürk
Nazan Gevher Çam Ay

17:00-18:30 ÇÖZÜLEN İKTİDARA KARŞI: SANDIKTA HDP
SOKAKTA MÜCADELE

Konuşmacılar: Dila Ak - Garo Paylan - Hüda Kaya - Şenol Karakaş

Z YAYINLARI

Aktivistler için rehber dizisi kitapları:
◆ Rosa Luxemburg
◆ Eleanor Marx
◆ Malcolm X
◆ Gramsci
◆ George Orwell
Ulaşmak için dağıtımımızdan isteyin.

TEKİRDAĞ
22 EKİM

ANKARA
12 KASIM

İZMİR
18-19 KASIM

BURSA
27 KASIM

“YASA DEĞİŞİKLİĞİNE RUHUNU VEREN AKP-MHP BLOKUNUN AŞIRI SAĞCI FİKİRLERİ”

AKP ve MHP'nin teklifiyle mecliste görüşülen sansür yasasını iletişimci Can Irmak Özınanır ile konuştuk.

“Basın Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi” niye “Sansür Yasası” ve “Dezenformasyon Yasası” olarak da anılıyor?

Bunun sebebi kanun değişikliğinin tam olarak hakikat üzerinde bir tekel kurmak üzerine inşa edilmiş olması. Kanun değişikliği AKP-MHP iktidar blokunun ana akım medyayı bütünüyle ele geçirmesinin bir devamı olarak gerçekleşiyor.

İktidar, 15 Temmuz darbe girişiminden sonra giderek artan bir biçimde geleneksel medyada kendisine yakın olmayan yayın gruplarını farklı yollarla sindirmeyi başardı. Bildiğimiz anlamdaki haber medyası yok olurken, bu alanda çalışanların önemli bir kısmı gazetecilik faaliyetlerine internet sitelerinde devam etmeye başladı. Yeni kanun teklifi bu alanı da sindirmeye dönük bir hamle.

Hükümet çevresi teklifi internette dolaşan “yanlış bilgilere” karşı bir yasa olarak sunarak adına “Dezenformasyon Yasası” diyor, ancak muhalefetin tanımlaması çok daha yerinde; bu bir sansür hamlesi. On binlerce insanın sosyal medyada yazdıkları nedeniyle yargılandığı, gazetecilerin habercilik faaliyetine davaların açıldığı bir ortamda bu yasa, demokrasinin kırıntısına bile tahammül edemeyen aşırı sağcı bir müdahale olarak görülmeli.

Bu yasa değişikliğinde medyayı kontrol altına almakta kullanılacak ne gibi maddeler var?

Türkiye’de hâlihazırda geleneksel mecralarda faaliyet gösteren basın emekçileri, örneğin muhalif gazeteler Basın İlan Kuru-

Basın sendikaları yasayı protesto ediyor

mu (BİK), Radyo ve Televizyon Üst Kurulu (RTÜK) gibi aygıtlar kullanılarak baskı altına alınmaya çalışılıyor. Mesela yakın zamanda Evrensel gazetesinin resmi ilan ve reklam hakkı BİK tarafından tamamen keyfi biçimde iptal edildi ve gazete gelirsiz bırakılarak yok edilmeye çalışıldı.

Yeni teklif, internet sitelerini de süreli yayın kategorisine alarak internet mecrasında çalışanların da bu tür düzenlemelerle karşılaşmalarının yolunu açıyor. BİK ve RTÜK’ün yanına bir baskı mekanizması olarak Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu (BİK) da eklenmiş oluyor.

Teklifin en hayati maddesi ise Türk Ceza Kanunu’na eklenmesi istenen 217/A. Bu maddede “Sırf halk arasında endişe, korku veya panik yaratmak saikiyle, ülkenin iç ve dış güvenliği, kamu düzeni ve genel sağlığı ile ilgili gerçeğe aykırı bir bilgiyi, kamu barışını bozmaya elverişli şekilde alenen yayan kimse, bir yıldan üç yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılır” deniyor. Buradaki “gerçeğe aykırı bilgi” tanımı belirli değil. Bu değişiklik kabul edilmiş olsa, şu anda yasaya sansür yasası diyor olmamız bile

gerçeğe aykırı sayılabilir ve hapisle cezalandırılabilir. Bu sadece basını değil, tek tek bireyleri de ilgilendiriyor. İktidar blokunun gerçek olmadığını düşündüğü herhangi bir bilgiyi bırakın yazmayı, paylaşan bir kişi bile cezalandırılabilir.

Hukukçular, nasıl uygulanacağı tamamen belirsiz bırakılan böyle bir düzenlemenin “hukuki belirlilik” ilkesine aykırı olduğunu söylüyorlar, yani neyin suç olduğu veya olmadığı konusunu muğlakta bırakan düzenlemenin keyfi bir biçimde ifade özgürlüğüne karşı kullanılacağı çok açık. Yargıtay üyesi İhsan Baştürk’ün de yasa değişikliği üzerine yapılan bir oturumda benzer çekişmeleri dile getirdiği haberi medyada yer alıyor.

Son zamanlarda ifade özgürlüğü ile nefret söylemi arasındaki ilişki de tekrar tartışılır hâle geldi. Yeni düzenleme nefret söylemini engelleme konusunda da etkili olabilir mi?

Bilakis nefret söyleminin çok daha güvenceli bir şekilde karşımıza dikilmesine yol açacak bir düzenleme. Son zamanlar-

da özellikle LGBTİ+’lara dönük bir nefret kampanyasının birebir hükümet yetkilileri ve medyası tarafından örgütlendiğini açıkça görüyoruz. Bu kampanyanın en temel argümanlarından biri “dış kaynaklı” bir “LGBTİ+ lobisi”nin Türkiye’deki aile yapısını bozmaya çalışıyor olması. Aslında tam olarak 217/A’da açıklanan duruma tekabül eden gerçek dışı ve açıkça nefret söylemini hızla fiziki saldırganlığa dönüştürebilecek bir argüman, ancak gerçeğe karar veren siyasi iktidar olduğu için buradaki nefret söylemi ifade özgürlüğü sayılıyor.

Yasa değişikliğine ruhunu veren AKP-MHP blokunun aşırı sağcı fikirleri. Dolayısıyla düzenlemeyle beraber milliyetçi, ayrımcı, cinsiyetçi yorumlar “hakikat” sayılırken, bunlara karşı çıkan her tür haber, paylaşım, yazı, yorum “gerçek dışı” sayılarak cezalandırılabilir.

Hukukçu Rıza Türmen’in belirttiği gibi, ifade özgürlüğünün en temel unsuru bireyi devlete karşı korumasıyken, bu düzenleme devleti bireyin ifade özgürlüğüne karşı koruyor. Üstelik bu düzenleme sadece bireylerin ifade özgürlüğünü değil halkın haber alma hakkını da ihlal ediyor. Dolayısıyla burjuva sınırlar içindeki hak ve özgürlükler ve liberal basın ilkeleri bile ortadan kaldırılmış oluyor.

Bu ortamda seçime gidilecek, sansür yasası muhalefetin zaten kendisine yer bulamadığı basında artık hiç yer bulamamasına neden olacak, hatta 217/A yüzünden, yer bulması hâlinde de kriminalize edilebilecek olması anlamına geliyor. HDP gibi her gün baskılarla karşılaşan bir partinin yanı sıra bu düzenlemeyle ana muhalefet partisinin sözleri bile suç kapsamına sokulabilir hâle geliyor.

COP27 İKLİM ZİRVESİ YAKLAŞIRKEN

İklim aktivistleri olarak, 6-18 Kasım tarihlerinde Mısır’ın Şarm El-Şeyh kentinde düzenlenecek 27. Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Konferansı’nı (COP27) protesto ediyor, Mısırlı çevre aktivistlerinin çağrısına yanıt vererek 12 Kasım’da gerçekleştirilecek küresel eylemlere katılıyor.

İklim görüşmelerine ev sahipliği yapan Mısır hükümeti, sadece fikirlerini ifade ettikleri veya protesto ya da grevler düzenlemeye çalıştıkları için on binlerce aktivisti gözal-

tına aldı. Silah anlaşmaları, diplomatik destek ve ticari ilişkiler yoluyla Batı tarafından desteklenen Mısır’ın askeri diktatörlüğü COP27 öncesinde tüm iklim aktivistlerini taciz, tutuklama ve yıldırma yoluyla ülkeden kaçmaya zorlarken, Küresel Güney’deki birçok ülkede acımasız rejimler protestoları ve grevleri yasaklarken gerçekleştirilecek bu zirvenin hiçbir meşruiyeti kalmamıştır.

Baskıcı Mısır rejimi ne bir iklim zirvesine ev sahipliği yapabilir ne de iklim adaleti bakımından öne çıkarılması gereken Küresel Güney ülkelerini temsil edebilecek durumdadır.

Her yıl farklı bir ülkede düzenlenen İklim Değişikliği Konferansı yalnızca resmi görüşmelerden ibaret değil; iklim hareketinin gerek alternatif zirveleri gerekse sokaktaki protestoları da COP sürecinin olmazsa olmaz parçalarından biridir.

İklim krizinin çözümüne yönelik talepler sokakta dile getirilir. Fakat bu gerçeği görmezden gelen karar vericiler, zirveyi Mısır’da ve üstelik bizimle dalga geçerek gibi, dünyanın en büyük kirleticilerinden biri olan Coca Cola sponsorluğunda gerçekleştiriyor.

Enerji şirketleri ve hükümetler, on milyonlar-

ca hayatı mahveden iklim afetlerine rağmen daha fazla fosil yakıt yatırımı yapıyor.

Hepimizi yoksullaştıran, kendi yarattıkları krizlerin faturasını bizlerden çıkarmaya çalışan ve bu arada iklim krizine yönelik tek bir adım atmayan tüm siyasi iktidarlara, sokaktaki bu hareketi büyütürken yanıt vermemiz gerektiği çok açık.

Bizler, 12 Kasım’da bir kez daha, iklim adaleti talebimizle sokaktayız. 4 Aralık’ta ise Uluslararası Sosyalist Akım’ın düzenlediği “COP27’den Sonra: İklim Çöküşü ve Devrim İhtiyacı” başlıklı uluslararası alternatif zirvede olacağız.